

Publicerad 2011-05-29 15:19 av anits

eget foto

DEN LILLA RYMLINGEN

den lilla flickan hade packat
sin skolväska, väskan som
hon tyckte så mycket om

hon och mormodern hade
åkt buss till stan och där hade
Maria som flickan hette fått
välja precis vilken väska hon
ville ha

Marias ögon fastnade för en
färgglad väska med ränder
själva väskan var mörkt blå
ränderna är i rött, gult, grönt
och en blå lite ljusare

väskan har två handtag och
en snodd så hon kan dra ihop
den, så ingen kan se vad hon
bär med sig

hon ville inte ha en väska som
man kan bära runt sig, hon har
haft två sådana och bägge två
har någon dragit sönder remmen

det vill hon slippa, det känns
bättre att kunna ha den i handen
då kan hon hålla emot om någon
vill ta väskan ifrån henne

hon vet så väl vilka som retar och
mobbar henne men har aldrig talat
om det för någon, inte ens för mormor
som lagat axelremman varje gång
hon kommit hem med den trasiga
väskan

nu håller Maria på och packar väskan
med sådant hon ska ta med sig, hon
är ensam hemma för tillfället och
har bestämt sig för att rymma

hon lägger i ett halvt paket kex, en
hård bröd bit utan smör för hon tror
att smöret ska kladda i väskan, hon
fyller en tom sirapsflaska med saft

när hon klar tar hon på sig sina bästa
gymnastikskor, hon kanske ska gå långt
och bara det bästa är gått nog tänker
hon

så tar hon väskan i handen, öppnar
dörren och kollar så ingen ser henne
sen springer hon uppför backen så fort
hon kan

när hon är på andra sidan kullen sätter
hon sig på en sten för att vila, hon blev
också törstig av att springa, så hon tar
fram sirapsflaskan med saft och dricker
lie grann

till slut är hon färdig för att fortsätta sin
vandring bort från alla orättvisor och falska
beskyllningar hon går och går till slut har
hon ingen aning om var hon här

men det gör ingenting för här är hon ensam
och skogen är hon inte rädd för, i skogen
känner hon sig hemma, alla träden som
vars kronor vajar så fint i vinden

hon har ofta gått ensam i skogen, men
aldrig så här långt, hon börjar bli trött
och lite hungrig, så hon sätter sig på en
sten, tar upp matsäcken och börjar äta
av den hårda brödbiten och dricka av

saften som hon har med sig

hon vet inte riktigt var hon är, men hör
bilar någonstans ifrån, så tycker hon att
någon ropar hennes namn, men hon tror
inte att någon letar efter henne

men så hör hon sitt namn igen, hon stoppar
ner matsäcken i väskan, sen kryper hon ner
bakom stenen och hoppas att ingen ska se
eller hitta henne

men det står inte på förrän någon drar upp
henne från marken, det är pappan och han
är arg, Maria kryper ihop, rädd att han ska
slå henne, men det gör han inte, utan knuffar
henne framför sig

hon undrar vart dom är på väg, då får hon
syn på mamman som står vid bilen, hon ser
inte arg ut, men det är hon, säger en massa
saker som Maria försöker att inte lyssna till

pappan knuffar in henne i bilen och där får
hon syn på sin vän, flickan som hon brukar
leka med ibland, förlåt viskar Lisa, som Marias
enda och bästa vän heter, jag var tvungen att
berätta vart vi brukar gå

efter den dagen kände sig Maria ännu mer
utanför, hon undrade vem hon kunde lita
på, hon hade mormor och morfar, men hon
tordes aldrig tala om för dom hur hon hade
det och hur dåligt hon mådde, men en fristad
fanns hos dom och där kände sig Maria trygg

Författaren anits med Poeter.se id #21162 innehar upphovsrätten